

De prijs der Courant met het Bijblad is f 20 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertenties is 25 cents voor een regel bij iedere plaatsing, buiten de aangegeven en briefposten.

DONDERDAG 6 MAART.

NEDERLANDEN.

s GRAVENHAGE, den 5den Maart 1862.

Bij Koninklijk besluit van den 4den Maart, n°. 58, is aan den Oost-Indischen hoofdambtenaar E. F. graaf van Bentheim Tecklenburg Rheda, laatstelijk resident der Zuid- en Ooster-afdeeling van Borneo, thans met verlof in Europa, vergunning verleend tot het aannemen der versierselen van kommandeur der 2de klasse van de Hertogelijke Saksische Ernestinische Huis-orde, hem door Zijne Hoogheid den Hertog van Saksen-Coburg-Gotha geschonken.

Bij Zijner Majesteits besluit van den 4den Maart, n°. 63, is aan mr. J. F. d'Aumerie, op zijn daartoe gedaan verzoek, eervol ontslag verleend uit zijne betrekking van plaatsvervangend kantonregter te Schagen.

Bij Koninklijk besluit van den 4den Maart, n°. 59, is aan den heer C. M. Moes, predikant bij de Evangelisch-Luthersche gemeente in de kolonie Suriname, thans met verlof hier te lande, met ingang van 1°. Mei aanstaande, op zijn verzoek, een eervol ontslag uit 's lands dienst verleend, met toekenning van pensioen.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Door zeven en twintig stuurlieden van haringschepen zijn aan het Koninklijk Nederlandsch Meteorologisch Instituut te Utrecht journalen ingeleverd, bevattende de waarnemingen, welke door hen in 1861 ten behoeve der zamenstelling van eene haringkaart gedaan werden.

De Minister van Binnenlandsche Zaken, daartoe gemachtigd bij Koninklijk besluit van 6 Maart 1861, n°. 46, heeft overeenkomstig het advies van den hoofd-directeur van gemeld instituut, wegens het leveren der beste waarnemingen toegekend eene premie van vijftig gulden aan:

P. Boom, stuurman van de „Standvastigheid“ uitgerust te Delfshaven; en eene van twintig gulden aan ieder der volgende schippers;

H. van Luik, stuurman van de „Volharding“ uitgerust te Vlaardingen;

M. den Admirant, stuurman van de „Noordstar“ uitgerust te Vlaardingen;

Joh. Schouten, stuurman van de „Vlaardings welvaren“ uitgerust te Vlaardingen;

Cornis. Storm, stuurman van de „Toekomst“ uitgerust te Vlaardingen;

Cornis. Schouten Jz., stuurman van de „Vaarwel“ uitgerust te Vlaardingen;

W. Schouten Lz., stuurman van de „Dankbaarheid“ uitgerust te Vlaardingen;

Machiel Don, stuurman van de „Jonge Elisabeth“ uitgerust te Vlaardingen;

Jac. van der Windt, stuurman van de „Jonge Hermanus“ uitgerust te Vlaardingen;

Klaas Visser Pz., stuurman van de „Johanna Margaretha“ uitgerust te Enkhuizen;

P. Wapenaar, stuurman van de „'t hersteld Nederland“ uitgerust te Vlaardingen;

MINISTERIE VAN MARINE.

Bij beschikking van den 5den dezer, n°. 53, is door den Minister van Marine aan den hofmeester L. C. Louwers, dienende aan boord van Zr. Ms. schroefstoomschip der 2de klasse *Citadel van Antwerpen*, de gouden medaille toegekend, ter zake van zijnen vijftigjarigen dienstdienst bij de Nederlandsche zeemagt.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

In de zitting van den Senaat van Frankrijk van jl. Maandag is de beraadslaging over het op de troonrede te geven antwoord voortgezet en ten einde gebracht. Eerst werd door den heer de Royer, namens de commissie welke het antwoord-adres had ontworpen, het woord gevoerd om de paragraaph betreffende Italië's zaken toe te lichten en te verdedigen. Die paragraaph behelst, gelijk men weet, eene berisping voor het Italiaansche gouvernement en eene voor den Roomschen Stoel: aan den laatste wordt „tegenstrevende en afkeer van verandering“, aan het eerst gemelde „onmatige verlangens“ verweten. Naar de verklaring van den heer de Royer werd de wensch der Italianen om Rome door de Fransen te zien ontruimen voor dat er eene verzoening tusschen het Pausdom en de zaak van Italië's eenheid bewerkt was, alsmede hunne bewering dat Italië niet anders éénen staat kon uitmaken tenzij het Rome en Venetië bezat, door de commissie als onmatige verlangens geïnterpreteerd. Verder trachtte hij, onder aanvoering van officiële bewijsstukken, te betoogen, dat de handelwijze van het Romeinsche gouvernement in de daad met den naam van „tegenstrevende en afkeer van

verandering“ gekenmerkt verdiende te worden. Tegenover die beide partijen stelde hij de handelwijze van het gouvernement des Keizers, en betoogde dat het opregtelijk streefde het Romeinsche vraagstuk tot eene goede oplossing te brengen, waarbij aan de regtmatige verlangens der Italianen werd voldaan, maar zonder te bewilligen in iets wat met de eer en onafhankelijkheid van den Heiligen Stoel onverenigbaar en alzoo met het doel van de aanwezigheid der Fransen te Rome strijdig zou zijn.

De heer de Royer weidde hierbij uit over de moeilijkheid van het Romeinsche vraagstuk en wees aan, wat aan de commissie de eigenlijke bezwaren schenen te zijn, die tot nog toe belet hadden hetzelfde tot eene goede oplossing te brengen. Onder deze bezwaren werd het revolutionaire en democratische element, de invloed van Mazzini en vervolgens ook die van Garibaldi, door den spreker bovenaan geplaatst.

Daarna voerde de minister Billault het woord om de toegezegde ophelderingen omtrent de staatkunde van Frankrijk in Italië's zaken te geven. Het was ligt te begrijpen, zeide hij, dat een vraagstuk, hetwelk het godsdienstig gevoel even zeer als de staatkunde raakte, de gemoederen in groote spanning hield; doch om over het tegenwoordige en over de toekomst een juist oordeel te vellen, behoorde men te bedenken dat de toekomst niet geheel vrij was maar door het verledene gebonden werd; en het bevreesde hem, dat dit door staatsmannen en door lieden van inzicht en nadenken in deze zaak vergeten werd. Het gouvernement des Keizers verlangde naar zijne daden te worden beoordeeld, en het vermeende geen van de beginselen zijner staatkunde te hebben laten varen; het beoogde Italië's onafhankelijkheid en tevens de onafhankelijkheid des Heiligen Stoels. Dat het deze beide doeleinden bestendig in het oog had gehouden, werd door den heer Billault nader betoogd. Doch in dat streven ontmoette het groote moeilijkheden, enerzijds de vurige aandriften der Italianen, en de gevaarlijke uitersten waartoe zij zich welligt eeflang zouden kunnen laten vervoeren, aan den anderen kant de volstrekte weigerachtigheid van het hof van Rome. In deze omstandigheden stonden er drie wegen open, waaronder 's Keizers gouvernement een keuze moest doen, namelijk: 1°. geweldadige tegenkanting tegen de nieuwe orde van zaken in Italië, leidende tot herstel van 's Pausen wereldlijke magt in vollen omvang; 2°. verwijdering der Fransen uit Rome en dien ten gevolge instorting van den Pauselijken troon; 3°. zich noch door de tegenstrevende der eene, noch door de drift der andere partij vervaard te laten maken, maar te wachten tot dat de staat der publieke opinie, de loop der gebeurtenissen, het bestuur der Voorzienigheid de mogelijkheid eener goede oplossing zouden aanbrengen. De heer Billault beweerde verder, dat de laatste van deze drie wegen de eenige goede en voor 's Keizers gouvernement raadzame was, want dat alleen die weg tot herstel en verzekering van de rust der gemoederen en van den vrede der wereld zou kunnen leiden.

Daarop stond de heer Billault stil bij de door den Prins Napoleon in de zitting van jl. Zaterdag gehouden redevoering over het Romeinsche vraagstuk. Hij zeide dat die redenaar, hoe na ook bij den troon staande, niet als een tolk van de staatkunde des Keizers mogt worden aangemerkt, dewijl deze in den Senaat geene andere tolken had dan de ministers zonder portefeuille; en hij bestreed verscheiden beweringen van den Prins, bepaaldelijk de bewering welke de conclusie van diens geheele rede uitmaakte, dat Rome onverwijd door de Fransen troepen behoorde te worden ontruimd; hij beweerde dat de ontruiming in de tegenwoordige omstandigheden gevaarlijk zou zijn, en uiterst bedenkelijke gevolgen zou kunnen na zich slepen, welke het gouvernement des Keizers te verantwoorden zou hebben.

Doch de groote vraag was, of de door 's Keizers gouvernement ingeslagen weg nog tot het doel zou kunnen leiden, met andere woorden: of het nog mogelijk zou zijn een vergelijk tusschen Rome en het koninkrijk Italië te bewerken. Wat het Italiaansche gouvernement betrof, meende de heer Billault stellig te kunnen verzekeren dat hetzelfde alsnog, uit dankbaarheid jegens Frankrijk en jegens den Keizer, de hand tot een vergelijk zou willen leenen, hoe vele bezwaren het ook op zijnen weg ontmoette, en hoe zeer het zich ook door aangeknoopte betrekkingen de handen gebonden had. Doch de groote hinderpaal lag te Rome: het Romeinsche hof wilde geenen voet verzetten, maar volstrekt blijven stilstaan, trots de lessen welke voor hetzelfde in de ondervinding van de vroegere tijden gelegen waren. Desniettemin verklaarde de heer Billault, dat het gouvernement des Keizers de hoop nog niet opgaf om dien afkeer van verandering te boven te komen; immers terwijl het wereldlijke grondgebied met aardsche middelen zou moeten worden verdedigd, gelijk het gouvernement van den Heiligen Vader zou inzien, kon de godsdienst wachten en afwachten, dewijl zij uit haren aard eeuwig was. Dat het echter eene zeer moeilijke taak was, dien afkeer van verandering te boven te komen, wilde hij niet ontveinzen; want de kardinalen en andere praelaten, welke den Paus omringden, waren vijanden van Frankrijk, en men diende hun geene nieuwe wapenen tot bestrijding van Frankrijks staatkunde in de hand te geven; dit nu zou het geval zijn, indien de onderhavige paragraaph van het ontwerp-adres niet werd aangenomen. Deze paragraaph toch had de strekking om aan het gouvernement des Keizers in de behandeling van Italië's zaken zedelijke kracht bij te zetten. De Senaat zou begrijpen, dat zwijgen

Londen, 5 Maart. Berigten uit New York van den 18den Februarij, per telegraaf te Boston aangebragt, melden dat de separatistische bezetting van het fort Donnelson onder de generaals Buckner, Bushroe en

